

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój awjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedzelske łopjeno. •

W Budyschinje, 27. januara 1924.

Čiškoc a naklad Smoleriej knižicizšczerńje a knižarńje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyschinje.
Wužadźa lóždu robotu a płaczi na měřaz 10 stotych pjenjełtow.

3. njedzela po tšjoch kralach.

Matth. 9, 35—38.

Stawisny powědaju wo wulkim ruskim Chěžoru Pětru I. To je wschitku krańnosć Chěžorskeho dwora wopušcził a jako jednorý muž psches němski kraj pucžował, so by wyschichu idžěłanosć jesnał, kotruž chyziche swojemu džiwowemu ludkej pschinjesć. Tak je hač do Hollandiskeje pschischol a je w měsće Haarlem s piwu a kekeru jako cžěhla pschi twarje łóžow pomhał. Tuto łazpicze wscheje semstkeje krańnosće, hdžez rěkasche, lud posběhnycž, je wěsće to najwjetšche na tutym wulkim mužu bylo. Wty jeneho njeskónčnje wjetšeho snajemy, tón njedzelsche sa rubjenstwo, Bohu runy byčž, to rěka, wón swoju bójsku krańnosć kručze njedzelsche, kaž jedyn jenu rubjenu wěž kručze džerži ale wupródni so sam a wsa wotrocžowy shtalt na so. Gody su jeho nam w žlobiku pokazale. Nasch tekst nam jeho widžecž datwa, kaž wokoło rhodži w Galilejskej a njespróznivy ewangelion předuje a thorych hój. Pola tamneho Chěžora běsche jenož pschedrasćenje, kotrej móžečhe kóždy cžaz wotpoložicž. Ale nasch Snjes njeje wotrocžowy shtalt jenož kaž kucnju mět, wón njesdasche so jenož wotrocž byčž, ale běsche to wopravdže, mjenujzy wulki, w starym plubje wěschćený wotrocž Boži, kiž kwojatu Božu wolu, Božu hnadnu radu nascheho wumóženja wuwjedže. Haj, wotrocž Boži, ale prubi jeho krańnosće pschezo jako s jeho wotrocžoweho shtalta swucža. Runje cžaz po tšjoch kralach chze nam sjawnje jeho krańnosće psched woczi stajecž a psches pschezo hlubšche pónacze jeho krańnosće naž s pschezo wjetšim wječelu na naschim Sbožniku wjesć. A temu njeh je nasch tekst nam žohnomany, w kotrymž kwoj. Matth. s krotkimi słowami žyle stutkow-

nje nascheho Snjesa w słowach a stutkach nam pokazuje a nam do jeho žmilneje wutrobny pohladacž datwa. Kaž žiwy tu kwojaty luby shtalt nascheho Sbožnika psched nami steji. Ale njeha želntawa mysl nam pschincž, hdž tu rěka: „Jesuž pschrhodži wschitke města a městka“? Čžehodla njerěka: Wón cžehnje wokoło? Ale Bohu budž džak, my móžemy kwojedenju nascheho teksta wo krańnosći nascheho Snjesa, kotruž tu s japoschtolskich dnjow nam napschecžowo klineži tež nasche wječoke kwojedenje pschistajicž:

Jesuž rhodži wokoło tež w naschim cžazju jako wucžer a předač sa sbožnych cžinjazym słowom, jako lékař a pomocnik se sahojazej mozu, jako dobry pastyr se žmilnej wutrobu.

1. Jesuž pschrhodži wschitke města a městka, wucžesche wot nich schulach a předomasche ewangelion“, tak kwoj. Matth. wulke wucžerške a předarške stutkowanje nascheho Snjesa wopřuje. Wucžo lud wot wopacžnych wocžakowanjow a mēnjenjow wo Božim kralestwoje wuřwobodži. Pscheproschomasche, w pokutnej wěrje na jeho žohnowanjach džel bracž. Druhdy běchu tyřazy, kiž na jeho słowa posłuchachu. Gusto běsche hórka abo kóž pschi brjosh galilejskeho morja jeho kłěka. Druhdy jako psched mjenšchej licžbu posłucharjow rěčesche: w Jerusaleme w templu abo w židowskich schulach abo tež w jenotliwych kwojibach kaž we Bethaniji w domje swojeho pscheczela Lazara. Druhdy pal běchu jenotliwe dusche, kotrymž jeho słowa placžachu, kaž tam pschi Jakubowej studni pschi měsće Sidhar. Wo sacžisčecžu jeho předomanjow klyschimy. Wón předomasche móžnje a niz jako piřmatwucženi. Haj, tak je bylo, a tak je tež dženska hišcže. Slaj, ja žym pola waž wschitke dny hač do slóncženja žwěta.

Jesuf tež w našim čaſu woſoło ſhodži jako wučer a předar se ſbóžnych činjazym ſłowom.

Slaj, po čežkim wſchědnym džěle ſo luba njeđzela bliži. Wjele Božich domow ſteji w našim kraju. Bóždy dom ſluſcha do jeneje woſady. W kóždym Božim domje ſo kóždu njeđzeju ewangelijon wo Božim kraleſtwe cžita, wučži, předuje ſ Jeſuſo-
nymi ſłowami. Njejkby ſacžutah, ſo ſu jeho ſłowa ducha žiwjenja? Ty běſche do Božeho domu pſchichol wobcžeženy ſe domjazymy, hoſpodaſtymy, ſaſtojniſtymy ſtaroſcžemy, na tebi leže-
ſche cžeža winy, kotraž hiſcheže njeběſche wodata, cžeža hrěcha, kotrehož wotrocžkowniſtvo hiſcheže njeběſche ſlanane, a hlej, thěr-
luſch ſo ſpěwaſche, kiž ſo ſa tebe taſ prawje hodžeſche, teſt ſo cžitaſche, jako by ſa tebe pižany byl, předomanje ſo džeržeſche, jako by ſa tebe poſtajene bylo — njejkby ſhonil, ſo Jeſuſ tež dženska woſoło ſhodži se ſbóžnych činjazym ſłowom?

Jeho ſłowa ſ nami pſches žyly žiwjenje džěja. Sdnyž ſo džěčo wuſſchežije, nam pſchivola: „Njech džěčatka te mni pſchid-
du a nje wobaraže jim; pſchetož tajkich je kraleſtvo Bože. Sdnyž
ſ Božemu bliđu pſchitupimy, wón ſ nam praji: „Wſmicže a
jeſeže, to je moje cžělo, kotrež budže ſa waſ date, wſmicže a pieče,
to je moja kraj, kotraž budže ſa waſ pſchelata, ſ wodawanju
hrěchow. To cžitče, taſ huſto hač piječče, ſ mojemu wopom-
nječču.“ Wontach pſchi rowach pſchi naſ ſtejo naſ troſchiuje:
„Ja bym to horjeſtawanje a to žiwjenje, ſchtóž do mnje wěri,
budže živy, hač wón runje wurje; a ſchtóž je živy a wěri
do mnje, tón nihdy njebudže wurječč.“

Wulzy rjeſojo, wučeni, ſpěwarjo a pěknerjo ſu byli, ale
pſchěčeže ſo, taſ wjele jich ſłowow naſch lud ſnaje, wy byſcheže
ſo džiwali. To ſ teho pſchidže, ſo jich ſłowa a mudroſč ani
naſdaſa potrebnosče cžłowjeſteje duſche njemóža ſpoſojič, taž
Jeſuſowe ſbóžnych činjazje ſłowo to ſamóže. Sdnyž na to ſpo-
minamy, taſ bohacže Jeſuſowe ſłowo ſo dženska wučži a pře-
duje, hdyž na to ſpominamy, ſo pódla druhich damow tež cži-
ſchežerje mamy, ſ kotrychž pomozu ſo ſłowo ewangelija roſ-
ſchěri taž ženje přiedy, haj, pſchicžimy doſč mamy ſ wjeſelenu
ſwědčenju: Jeſuſ woſoło ſhodži tež w našim čaſu jako wu-
čer a předar se ſbóžnych činjazym ſłowom, a

2.

jako lékař a pomozník se ſahojazej mozu. „A hojeſche wſchelake
thoroſče a wſchlake ſlaboſče na ludžoch.“ Wjeſ pſchecžemi,
kotrež pſchi woſebitnych ſladnoſčach druhim wuprajimy, ſteji
ſ wjeſſcha pſchecže ſtrowoſče na přenim měſče a hdyž je cžłowjeſ
ſchoril ſ wjeſſcha wſchě druhe žedženja pſched žadanjom, lubu
ſtrowoſč ſaſo doſtač, wróče ſtupja. Wjele pſchecžow wo ſtro-
woſč je naſch ſnjeſ něhdy dopjelnil, wjele powjedanjow wo
ſpodžiwnych wuſtrowjenjach ſo nam powjeda a tola ſu to jenož
někotre wobrašy ſ jeho ſkuttowanja. Sſwj. ſcženil Jan ſwoje
ſcženje je ſłowami ſkóncži: „Hiſcheže tež wjele druhich wězow je,
kotrež je Jeſuſ cžinił, wot kotrychž, hdy by dyrbjało jene ſa dru-
him pižane byč, mam ſa to, ſo ſwět tych knihow njeby wopſchi-
jal, kiž bychu napižane byle.“ Sacžičež, kotryž Jeſuſ cžinje-
ſche, hdyž jako lékař a pomozník se ſahojazej mozu pſches lud
džeſche, ſe ſłowow ſleporodženeho, wot Jeſuſa widžazeho cži-
njeneho, pſched wyſſoſej radu ſpóſnajemy: „Wot ſpocžatka ſwěta
njeje ſlyſchane bylo, ſo by ſchtó rodženemu ſlepemu woczi wo-
terwil. Sdny by tón njeby wot Boha, wón by ničžo njemohl
cžinicž!“

Tón žamy Jeſuſ tež w našim čaſu woſoło ſhodži jako
lékař a pomozník se ſahojazej mozu. Někotražkiž modlitwa,
kotraž wot thoroſča w Jeſuſowym njenje ſ njebeſtému Wótzej
ſo ſežele a někotrežkiž dobroproſchenje ſo tež dženska ſpodžiw-
nje wuſklyſchi. Staſ wjele na čežkich a huſto tež na wobidnych

thoroſčach thornych ſo wot jich ſwójbnych ſ hnujazej luboſču,
ſ njeſchewawazej ſcžerpliwosču a ſ wjele woporami hlada. Nje-
ſteji ſady tajkeje žam ſo ſapřewazeje luboſče naſch ſnjeſ ſ jeho
ſahojazej mozu. Njeſteji wón tež ſady wſcheje ſmilncje ſamarit-
ſkeje luboſče. Wulka je licžba tych bratrow a ſotrow, kiž ſu
njehladajo na ſeniſke dobytki ſo temu powolanju ſwjećili, bliž-
ſchemu w jeho cžělněj nuſy pomhač a ſlužič, wulka je licžba
tych wuſtawow, w kotrychž maju ſo wſchlake thoroſče a ſla-
boſče w ludu ſahojicž. Njeje to wſchitko Jeſuſowy ſkutk? Sdže
namakaſch něſchto podobneho w póhanskim ſwěče ſtareho a no-
weho čaſa?

Wuſtrowjenje thornych běſche ſa Jeſuſa přěd, duſcham pom-
hač. Wón žam je ſwoje ſłowo, ſo niž ſtrowi ale thori lékařja
potřebaju duchownje wuložil, hdyž praji: cžłowjeſki bym je pſchi-
ſchol, hrěſchnikow ſ poſucže wolacž a niž prawych. Se ſahojazej
mozu je tamnu ſamaritſku žónſku a tamnu mandželſtwołamačku
ſ prócha hrěcha a ſanjerodženja poſběhnył, ſe ſahojazej mozu je
do njeſprawneho žiwjenja žlowka Zachája pſchimal. Zapochtol-
ſke ſkutki powjedaju, ſo je woſoło cžahnył a derje cžinił a wu-
ſtrowil wſchitkich, kotriž wot cžerta pſchemoženi běchu, pſchetož
Bóh běſche ſ nim. Njeđžěljaju tež w našim ludu pſchecžiwu
wſchělim thoroſčam a ſlaboſčam hrěcha ſahojaze mozy jeho
ducha? We wſchitkich ſkuttach ſnutſtowneho miſionſtwa Jeſuſ
jako lékař a pomozník se ſahojazej mozu woſoło ſhodži.

Staž wón w dnjach ſwojeho cžěla ſpróžnych a wobcžežnych
ſ ſebi wolaſche, taſ tež dženska hiſcheže. Staž je wón w ſchtancže
powucženja woſoło ſhodžil a derje cžinił, taſ to dženska huſtle pra-
wje, hdyž beđži ſ prawizy teho Wótza. Sdžež wutroba ſ njemu
dže a jeho prožy: wotawť mojej woczi, tam tež dženska hiſcheže
ſlepuch widžazych cžini, ſo ſo wobrocža wot cžěmnoſče ſ ſwětku.
Sdžež wutroba ſwoju ſlaboſč ſacžuwajo jeho wo poſyljenje
prožy, tam wón tež dženska hiſcheže thornych ſhodžazych cžini,
wón wjedže jich nohi na ſchěžežku měra a dawo jim nowu móž,
ſo běža a njewuſtawu, ſo ſhodža a njewoſlabnu. Sdnyž thudy
hrěſchnil pſched nim ſo ponižuje a jemu nuſu a hubjenſtvo
ſwojeje wutroby a ſwojeho žiwjenja ſkorži, Jeſuſ ſo poſny
hnady ſ njemu wobrocži ſ pſchecželnowym poſtrowom: Dowěť
ſo, twoje hrěchi ſu tebi wodate, twoja wěra je cži pomhača, dži
ſ měram. Sdnyž mrějazy w ſtyſku a nuſy poſledneje hodžinki ſo
tuteho ſerſchtu žiwjenja džerži, ſnjeſ budže jemu bliſko ſe ſwojeje
mozu, hnadu a ſe ſwojim měrom, ſo tež w ſmjertnej nuſy
mozy pſchichodneho ſwěta ſacžuja w mjenje teho, kiž je ſe ſwojeje
ſmjercžu naſchu ſmjercž ſahubil a ſe ſwojim horjeſtačjom žiwje-
nje a njſachodnoſč na ſwětko pſchinjeſł. Haj, taſ ſ wjeſołoſču
wuſnajimy: Jeſuſ tež w našim čaſu woſoło ſhodži jako lékař
a pomozník se ſahojazej mozu a

3.

jako dobrý pastýř se ſmilnej wutrobu. „Jako wón paſ tych ludži
wuhlada, běſche jemu žel tych žamych; pſchetož woni běchu ſa-
wutleni a roſhonjeni jako wawzy, kiž paſtyrja nimaju.“ Wo-
džerjo luda žaneho ſroſumjenja a žaneje wutroby ſa duſchine
potřebnoſče ſłow luda njemějachu. Woni jenož žami na ſa
ſpominachu. Ale Jeſuſ nuſu ſacžujeſche taſ derje nuſy wuſkeje
byly ſhubjenych wawzow ſ Izraelſkeho doma, taž tež nuſu druhich
ludow. „Ja mam hiſcheže druhe wawzy a te njejkby ſ teje waw-
cžežerje. Ale te žame dyrbju ja tež pſchitwiſč a wone budža mój
hlóž ſlyſhecž a budža jene ſtad'o a jedyn paſtyř.“ Wón cžyſche
ſo ſa ſawutlaných ſtaracž. S jeho ſmilneje wutroby poſneje
ſobuželnoſče je tež to ſłowo rěčal, w kotrychž tež wučžobnikami
ſwoju naležnoſč na wutrobu poſoži: „Proſcheže toho ſnjeſa tych
žnjow, ſo by wón džěacžerjow do ſwojich žnjow póžlal.“

Sdyž je něhdy jeho krašnosć psched wucžobnikami pokasat a w šmilenu, s kotrymž na sawutlene čyrjody hladasche, tak tež nam. W kóždym woprawdžitym šmilenu a šo staranju sa čželne a duchowne nusy wulkeje šyly nascheho luda, hdžež je šprawna, niz šebicžna, je Jesuř žimy. To płaczi tež wo wulkim skutku miřionstwa mješ póhanami. Sdyž mlody rjemjeřnik abo študenta šo rořbudži, jako ewangelista k póhanam hiež, hdžž lékař abo šmi'na šotra na wulke polo miřionstwa čžahaja, dha je Jesuř, kiž jich powoła a šcele. Sdyž wořada wopory pschije sa rořščerenje šchščžanstwa, tam Jesuř šady šteji jako čžerženška móž, jako dobry pastyr se šwojej šmilnej wutrobu. To pař tež płaczi wo kóždym džele k wotštronjenju čželneje a duchowneje nusy mješ naschim ludom. Šchto móže licžicž te dusche, kiž šu sawutlene, kiž šu šwojeho pastyrja šhubile. O, šo by nam šel bylo tutych duschow, šo by pruha Jesuřoweje lubošče nam do wutroby padnyła. Prjecž s liwkořču! Žně šu wulke, ale mačo je dželacžerjom. Wotewrjenej woczji, šmilnu wutrobu, šwóltiwu pomhazu ruky trjebamy. Wly dyrbimy nawuknyčž nusu widžecž, k Jesuřowej wutrobu, wo kotrymž reka: Žemu bšche žel teho luda. Šchtož tak widžecž nawuknje, tón nawuknje tež čžucž, šchto nusa reka, tón nawuknje pošluchacž na šdychowanja s hlubiny, tón potom tež šo teho njemóže wotajicž, šastupicž do džela pschewo nufam nascheho luda. Šchryřtuřowa luboščž jeho k temu pschinuczi. A špódžiwno: s dželom rořče nascha luboščž a s lubošču tež nascha dželo, dželo w štopach nascheho Šbóžnika, kiž tež w naschim čžahu wočoło řhodži jako wucžer a předar se šbóžnych čžinjazym šlowom, jako lékař a pomoznik se šahojazej mozu, jako dobry pastyr se šmilnej wutrobu. Šchwaleny budž ty, šenježe Jesu. Šamjen.

Zyrkej a štat.

Šrajny konsistorium je nowy zyrkwiny dawř wupiřat, kotryž je po škotej hriwnje měřeny. 30. januara dyrbi šo šberacž a to tak, šo šo na 100 papjerjanych hriwnow zyrkwineho dawřa na lěto 1922 šo płaczi 75 šl. pj. abo na 1000 papj. hriwnow 7,50 šl. hr. abo na 500 papj. hr. 3,75 šl. hr. abo na 50 papj. hr. 38 šl. pj. To je jara šnadny dawř; pschirunasch-li jón s dawřami, kotrež šo to hewak nětkole šberaja, šhubi šo žyly pornjow nim. Tuž wščeže tež ničtón tuteho dawřa dla njemoržy a hiřčeže mjenje, jón zyrkwi šapowě. Zyrkej a wořady trjebaja tutón dawř nanajnuřniřho a hižo dawno na njón čžafaju, a to jenak jara wulke a małe wořady. Měricž masch šwój dawř potajřim po tym zyrkwiny dawřu, kotryž bu wočoło 1. měřza 1923 ša lěto 1922 šberany. Še šhromadneje šumny wotanjeja ři džele ša wořadu, dwaj dořtanje krajna zyrkej. Še drje to pošledni zyrkwiny dawř, kotryž šo powšchitkownje wupiřa; wot hapreje poštajeja wořody ša šo šame wyřkofečž šwojich dawřow.

W najwjazh s naschich wořadow njebudže to, šchtož tutón ša 30. januar wupiřany dawř wunjšy, dořahacž, to wurunacž, šchtož je šo hižo wudačo a šchtož šo hiřčeže w tutym běřřšlěče wuda! Šižo tehod'a je nuřne, šo wšchitžy w prawym čžahu dawř šaplacž.

Šo by porjad do zyrkwiny pošadnizow pschichol a pschewjednořčž mješ wořady, maja šo nětko tež ša šo płacžišny ša wěrowanja, pošrjeba atd. po škotej hriwnje woblicžicž. Še powšchitkowne pschecže a řadanje, šo by šo pschi tutych nowych poštajeřjach po móžnořči na runoščž płacžišny mješ jenotliwym wořadami džiwako!

Wičš Woja na řwěče.

Špiřala Kristina K o y o b a.

(Wotracžowanje.)

Přiletelo jaro, přiletelo zlaté —
rozosialo svetom tisíc krás,
přiletelo v ruchu novom zaodiate.
Zaspiewaly vtáčky: „Už je čas,
ej, že už tá zima tuhá pominula.
Nejednomu vtáčku mamička zhynula!“

Pschilecžato nalěčžo škote ša šo je,
Pschilecžato nalěčžo wo psche mlódněj je,
Rořšyprowšchi na šemju řwětkow řyřazy!
Šaspiewale ptacžatka wjeř'le wyřkajzy:
„Šymna šyma nimo je; řjany čžafš něřš je!
Ptacžka, wobohoh' macžerka šnijercži wucžerňy!“

Wjeřelili šu šo burja, šo móžachu hižo řřot na paštwu hnacž, pschetož wo brožnjach, řólnjach a šynownych štohowi'ččžach šo hižo řhětro řwětleřche. Martinko šo trořštowaiřche, šo to nětko wohlada ša šo šwoje lube hory. Ženož wulku staroščž měřšche wo to, šchto to s Žořkom budže. Še šchule jeho nochžy'čhe do pruhowanjow wřacž, ale pař, hdžž to šobu njepaře, šchto jeho to řežiwio?

Šóndželu dyrbješchaj to přeni řas na paštwu. Njedželu popořdnju šteji psched hětku a šebi myřli: „Šdže tež to to Bóh řenješ telko loda a telko řněha čžini? Njedawno hiřčeže ležachu psched nami žyly hory řněha a nětko je tu hižo řelena trawa! A tam deřech na řufach bčchu hařle šebi psched něřchto njedželemi hólzy wulku řmyřanzu pschiprawili, a nětko řyřchish hacž řem, tak tam s bulom hraja a tak šo tam hólzy řója!“

Tak šebi rořmyřlujo njepřiny Martinko, šo bč k njemu wjeřnjanořtowa pschistupila, doniž njebč jeho pošrowila a šo s nim do řecžow dafa.

„Du k dótkowej“, řjekny njes druhim. „Nó, to dyrbju prajicž, Martinko, šo šy ty w'čheje řhwalby hódny! Řěnje šy šo žyly šymu ša Žořka štarat! Jeho macž móže tebe ša to wo druhim řwěče pošohnowacž. Ale dořelž šy ty řaž ta njeboha tak ša šchulu, řmy šo my řřecžate, šo čži hólza řežiwimy, njech wón hacž do pruhowanjow do šchule řhodži. Žedyn řyřžen budže tak k nam řhodžicž, druhi k mlýnkowej, řřecži k řudžowej!“

Martinko njewjedže'čhe, tak šo wjeřnjanořtowej džakowacž.

„Njech wam, čžetka, Bóh řenješ to řyřaz řróčž řaruna!“

Tak bč to po staroščži! Ššnadž po žyly wšy njebny pošndželu šbožowniřcheho čžowřeka namakaf, hacž Martinka. Žořko pošhacše jemu řřot hnacž řkoro hacž k řěřej; potom hladasche Martinko ša nim, tak do šchule bčže'čhe. Šopolnjow pschilecži Žořko řaž wuřšeleny ša šo k njemu. Martinko bč jemu něřchto řhlěba a warijenja wot wobjeda řřhowaf. Žořko njedacše šebi dwóžy řařacž.

Šošpořy dž'řžachu šlowo: dawřachu hólzej hacž do pruhowanja řě'čž. Wokhudnyla njeje psches to řana, šchtož čžłowjeř dobreho čžini, to Bóh jemu ša šo řaruna!

„Martinko, njestřřka šo čži to tak řamomu wo horach po Žořku?“ prashachu šo hořpořy, kóždny wjecžor druga.

Ale Martinko njeměřšche čžafa, šebi na řřyřkanje myř'icž. Přjedny hacž by řadřo řařtaraf a kóždny řrumu tak řřoniř, šo šo njebny s druhimi bod'a, by šo žyly řhwila minřla. Šotom by šwój Nowy Šakon wucžahnyř a čžital. Druhdy njebny wjazh hacž dwě řtucžy pschecžital, njendžesche to pola njeho tak řaž pola Žořka. Ale šchtož by šebi pschecžital, to by šebi pschi džele roř-

myšlował a by kóždy dzeń něšto nowe namał. Ras cžitasche, kať to, jako řo Je'uš narodži, nihdže řa njeho městna njebě, řhiba w hródži. Bě jemu tať jara žel, řo je Boži Ešyn na řlómje w řlobiku mjes řkatom ležecž dyrbjať, kať něhdy wón jako male džecžo pola wjeřnjanořtowej!

Alle to řo Martinej jara lubjesche, jako tam napiřane namała, kať je Řnjeř Jeřuš 12 lět řary ř přenjemu rasej tať daloko ř Božemu domej pucžował; pšchetož tam w Nazarecže, hđžež bydlachu, njemějachu žaneho Božeho doma. Alle, dokeľž bě tam w Jerusaleme telko ludži, řhubi Řnjeř Jeřuš řwoju mamieřku; a wona je řtyřniwa jeho řři dny pytała a teho abo tamneho řo prařchala, hacž jeho widžal njeje. Řižo řaťke wjeřelenje, jako jeho tola w templu namała! Čžehodla njeje jeho hnydom tam pytała. Wřchať možesche wjedžecž, řo wón nihdže druhdže njebudže!

Susto, jara huřta myřlesche řebi Martinko na tuto Jeřuřkowe pucžowanje. „Hđž je wón tať daloko pucžował, je wěřce duřy po pucžu řwěťki řchčipať, a hđž řu pšči'chli do lěřow, řu řnadž tam w řh'ódku wotpucžowali!“ Ach, tať je řebi jeho pšch'đřajował, jako by tu pšches řraj pucžował, tam pšches Břeřowku do Rařchowowa a ř Rařchowowa dale, dale...

Tať mějesche Martinko pšchezo něšto, řchtož řebi rořmyřlowařche a, hđž bě jemu lóřht, řpěwařche, řo to tať hory řlincžachu.

Ras, jako řpěwařche:

„Hđže bydlisř Ty, mój mily Jeřom Řhry'cže?

Hđže nam'řam Tebe, hđže, na řotřym měřce?“

Řlincžesche to jeho řpěw tať pšches řraj, jako by jón hora hřje dale řpěwala, řo by jón tola Jeřuš, po řotřymž řo Martinko tať jara ředže'che, řlyřchať. Jemu řamemu nadpadny, kať jemu to hory pomhachu. Časta řpěwacž a džesche: „Ja wřchať wěm, hđže ty řř, mój Řnjeře Jeřušo! Alle hdy byř tebe tola řkoro widžecž mohľ! Ja wěm teř, řo řařo pšči'ndžesř, ale hdy to budže! Wřecžor abo rano?“

„...a—n—o“, wotmořwihu hory a ři'chcže ras:
„...a—n—o!“

„Potajřim, rano?“ woprařcha řo Martinko, řo řměřkajo, a hory wotmořwihu ř cžicha: „...a—n—o!“
(Pofračžowanje.)

Zendželski řwjatny dzeń.

Rařladny řnjeř bu ras wot řwojeho řkala ř blidu pšchepřoheny. „Njemóžu pšči'ncž“, wotmořwi wón póřkej, „a přochu tebe, řo by mje řamolwiť pola řkala.“ „Njemóžecže p'ch'ncž, hđž wařř řkal wař ř řebi pšchepřohy?“ prařhesche řo ř džiwanjom póřol. „Ně“, wotmořwi tamny ř měřom, „řym řebi řam hořcža pšchepřohľ. „To drje dyrbi wřřoki řnjeř byčž“, mēnjēsche póřol ř džiwanjom a hanjenjom, „řo wř tehodla řralej wotprařicže.“ Tamny wotmořwi: „Macže přawje. To je řón najwřřisři hořcž. Na dnju řa hořcžinu postajenym řapocžnje řo adwentřki cžadž. Na tutym dnju džerži Jeřuš řwój adwent na řemi. Ešym jeho wutrobnje přohľ, řo by teř ře mni pščiřchol. Hđž řaťkeho hořcža wocžafuju, njemóžu řam druheho cžłowjeka h'ó'cž byčž.“

Řlaj, ja řteju pšchē durjemi a řkapam. Řeři řo řchto mój řlób řlyřchecž budže a durje wotewřicž, ř temu budu ja řa'ncž a ř nim wjecžerjecž a wón ře mnu. Dži do cžisřiny, řo njebř pšchē řlyřchať řkapanje Ešóžnika. Wotewř jemu wutrobu. Dža wón pšči'ndže teř ř tebi.

S blisřa a ř daloka.

— Ešerb'ke přohľi, Pšchēženať a nabožna wotřohanařka přohľka řlyřchacž do kóždeho řerbřeshe domu. Eřchtož řiřchcže řřkadnořcže njemějesche, řebi řaťku wobřaracž, njech to hnydom cžini, přjedy hacž řu rořp'chēdate.

— Pomh'aj Bóh možesř řebi teř pšches póřt řkařacž. Wobřarujemy, řo dyrbja cžitarjo tu a tam řk'řicž — tať wokoľ Lubija — řo řopje'ńko pšchezo njedostawaju, wóřebje, řo je we dezembřu nejřku p'řjadnje dostawali. To pať njeje nařcha wina, ale wina póřta. Stawa-li řo hđže podobneho, řu nařchi cžesčženi cžitarjo přohľeni, řo byřu hnydom pola póřta reklamirowali. Dyrbjať-li to hješ wuřpěcha byčž — to pať řebi njemóžemy myřlicž! — njech řo to „Ešmolerjeř řnihařni“ ř wjedženju da. To pať řo njech njestaň, řo pšches to řamjersani, řebi řa nowy měřaz řopje'ńko wjazy njestařaju. Škařanje na nowy měřaz řa njech pšch'zo ř cžadžom řtanje, po možnořcži hacž do 20. dnja řtareho měřaza. Tuž njech ničžo řaťke njewotřařchi, řo řebi nařche řopje'ńko řkařacže! P'acžijna teř njetrjeba niřkoho wotřařchicž, niže ju do žyła řtajicž njemóžachmy, hacž ju to řa januar na 5 řř. řtajichmy. Ma-li řchto žane p'řoři abo pšchecža řa řopje'ńko, njech to dowěřliwje napiřcho ředatorej. Tuž hromadžē do přēdka ř „Pomh'aj Bóh!“

Wudawarňja a ředakčija.

— Ešerb'ske řpěwar'ske. Hđž na tutym městnje řyđže'ńsčej rořpřawje wo tutej wězy džēřka řiřchcže něšto pšchidamy — 20. 1. — budž to řa p'řōřtwa, řo by řo wřcha rořmořwa wo tutej wulzy wařnej wězy wot kóždeje řtronu tať wjedta, kať řebi to tuta dobra wěž řada, a dale, řo by řo ř wězy řecžalo a piřalo, a řo by řo ř kóždej řritiku, řotřaž dyrbi řpřawna a na wěž řamu džiwaza byčž, ř dobom teř p'odaťo to lěpřsche abo tola ř najmje'ńřcha pucž ř tomu p'kařať. Wobřaruju jara, řo řo mjes řym, řo moje řyđže'ńsche řp'ncžki piřach, na toľe njeje ř wobejū řtron — jeli řo řmēm řiřchcže wo dwēmaj řtronomaj abo řtejnisčēžomaj řecžecž — džiwalo. Njēdyrbjaťa rořmořwa wo přawyř řolijach řo řulecž m'ož, byř wobřarowacž dyrbjať, řo p'kařki ř. řar. Urbana w nařchim řopje'ńku pšchijneřech, a to tehodla, dokeľž byřu potom druřy řut'ón d'obřy pucž ř njedobřemu wuřřawali. Tuž niž hinať, řhiba ře wřchēj řwěřu a lubořcžu dale w tutym řjanym, njech teř cžēřkim džē'e! Ma-li řchto řchto wo tutej wězy řa „Pomh'aj Bóh“, njech to ředatorej p'ōřcžele.

Ředaktor.

Řiřtownja.

— Do P'rusťeje ř nowa tu naležnu p'ōřřtwu, řo cžyřli tam pšchecž'ľjo nařcheho ľuda teř řa nařche řopje'ńko řobu džēřacž a to we wobojim, řa njo piřajo a řa jeho rořřchēřjenje řo řarajo. Rořřchēřiko je řo nařche řopje'ńko w něłotřyř w'ōřadach jara řjenje; řa dyrbi řo řa a řamna řařřka w'ōřada řřhowacž, — řlaza to tu a řam bohūřel jara! — Alle na řym dopiřowanju p'obračhuje to řiřchcže jara w P'rusťej, mohľ řjež žyľe, a to je jara řchłoda řa w'ōřady, ľud a řopje'ńko! Tuž wotřronmy to! Njebudže toľa řiwjenje Ešerbomřřwa a řerbřesheho ľuda jeno pšches hořp'odař'ske a poliřisťe řdžeržane a p'ōřřljnowane, ale teř pšches nabožne, a to niž najp'ōřľedy. Tuž do noweho džēřa řa nařch ľud!

Ředaktor.

— T. w B. řa 4. p'ō ep. — M. D. w B. řa 5. p'ō ep.